

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תרלח
ערב ש"ק כ' לך לך, ט' מ"ח ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ה שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הת' לוי יצחק שי'

לרגל יום ההולדת שלו לאו"ש"ט, ביום י"ג מ"ח ה'תשפ"ו

ולזכות אחיו ואחותו

חיילי "צבאות השם" מנחם מענדל ואדל מרגריט שיחיו

ולזכות הוריהם

הו"ח ר' יוסף חיים שי' אורן

מרת הדס אסתר שתחי' אורן

*

נדפס ע"י זקניהם

הו"ח ר' ישראל וזוגתו מרת מזל שיחיו אורן

הו"ח ר' רחמים הכהן וזוגתו מרת ליליאן עלי'ה שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הדרישה לביאת משיח / משיחת ז' מר-חשון ה'תשמ"ז

זמן הגאולה

7

הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול / פ' השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

11

כעת כבר נסתיים הכל / קטעים קצרים ופחמים בעניני גאולה ומשיח

המעשה הוא העיקר

12

להמשיך את השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה / הוראות למעשה בפועל

כתב יד קודש

13

"עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם" / מהגהת הרבי לשיחת ש"פ נח ה'תשמ"ז

און פון התאחדות ישראל בעניני תומ"צ, ווערט עס גמשך אין אלע אנדערע ענינים, אויך עניני רשות, "כל מעשיך יהיו לשם שמים"²⁹, און "בכל דרכיך דעהו"³⁰.

1. ובפרטיות יותר:

בכדי שולד ויין בשלימות ובהכלית דעם "קשה עלי" פרידתכם צווישן כללות בני ישראל - דארף יעדער איד לכל לראש אויפטאן העדר הפירוד ("פרידתכם") צווישן זיינע עשר כחות הנפש (עולם קטן זה האדם)³¹:

אמאל קען ווערן א מציאות פון "פרידתכם" בכחות הנפש של האדם - א פירוד בין שכל ומדות שלו (חב"ד און חג"ח), או ער האט א מארשטאנד אין אלקות און אין דעם הכרה אויף עבודת ה', אבער דאס קומט נישט אראפ אין מדות שבלב (דער ענין פון קליפת עמלק³²). אדער א פירוד בין שכל ומדות און מעשה בפועל (נה"י ומלכות)³³, ווי יעדערער פילט עס במוחש בא זיך.

ובפרט בשעת מ'האלט בא דער התחלה פון "ויעקב הלך לדרכו" (נאך ששה בחשון). ווען יעדער איד גייט אוועק פון דעם מצב נעלה בחוש השרי און אריין אין ויין עבודה אין וואכעדיקע זאכן. גיט דאס א אפשריות אויף ברענגען א מצב פון "פרידתכם" בין כחות הנפש שלו - ווייל די גלייך גילטיקייט און ואלטקייט פון וועלט (עמלק) האבן אויף אים א השפעה אז עס זאל ווערן א פירוד בין מוחין למדות, ובין מעשה בפועל.

און בכדי באווארענען דעם "קשה עלי" פרידתכם" בין עשר כחות נפשו - איז די עצה "עכבו עוד יום אחד", צוזאמענקלייבן און מאכן איין "ציבור" פון זיינע עשר כחות הנפש³⁴. וואס דאס איז דורך דעם ענין והקדמה פון קבלת עול ויראת שמים, ביו אז דאס נעמט דורך כל כחות נפשו, אזוי אז יעדער כח ווערט גמשך וכלול אין די אנדערע כחות - פון מוחין אין מחשבה דיבור ומעשה, בלימוד התורה וקיום המצוות, תורת עבודה (תפלה) וגמ"ח.

און דורך די אחדות וציבור פון עשר כחות נפשו - ברענגט דאס³⁵ (אדער דאס איז מוסיף אין) אחדות כללות בני ישראל, אין דורך דעם - אחדות צווישן דעם אויבערשטן מיט אידן.

י. בכדי נאכמער פארשטארקן אחדות ישראל (שלילת "פרידתכם") און די פעולות אין תומ"צ בכלל (בפרט בציבור) - הן בכללות עס

ישראל, והן בכחות הנפש (עולם קטן זה האדם) - האט מען מצינו געווען צוויי ענינים ווי גערעדט בארובה במשך חודש חשרי, ובפרט בשמח"ת. וואס זיינען דא איצטער נאכאמאל דערמאנען שטייענדיק איצטער בששה בחשון, ווען אלע אידן האלטן ביי אריבערגיין פון דעם מצב הונג צו די עבודה פון "ויעקב הלך לדרכו", כאו"א במקומו ובעבודתו הפרטית:

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע • בעצם, ה' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריכה... הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף • משיחת ליל ג' כ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

נזכה בלא קיווי, והן לא, מה יועיל הקיווי? אבל ע"פ האמור א"ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו', וכי תימא שאין לנו זכות, מ"מ תצמיח, כי לישועתך קיוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו."

וכמו כן מצינו תוכן זה - בסגנון מבהיל - בפירוש הרד"ק לנ"ך [פירוש המקובל בכל תפוצות ישראל, ועד שבדפוסים הראשונים של "מקראות גדולות" נדפס גם פירוש הרד"ק] סוף שמואל ב', וז"ל:

"ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל, וקביל ה' צלות דיירי ארעא. ובדרשי כל האלפים האלה שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא ע"י שלא תבעו בית המקדש, והרי דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בימיהם ולא

(1) מדרש תהלים מזמור יז (בהוצאת באבער - ע' סד) - בשם ר' שמעון בן יוחי. מדרש שמואל ספ"א. והובא (להלכה) ברוקח הל' תפלה סי' שכב.

א. בהמשך להמדובר* אודות משיח צדקנו - הרי כאן המקום להזכיר ענין נוסף:

העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכמה ספרים) אודות דברי החיד"א ז"ל [פוסק בישראל, ועד שמביאים כמה הלכות בשמו - מספרו שו"ת חיים שאל וכיו"ב, וכמו כן מביאים בשמו ענינים השייכים לפנימיות התורה, סודות התורה] בספרו מדבר קדמות ערך קיווי, וז"ל:

"אמרו בילקוט תהילים רמז תשל"ו אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי... ובזה פירש הרב הגדול מהר"ר יוסף דוד זלה"ה... מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאומרו כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדין,

(* לפני"ז בהשיחה - 'התועודיות' תשמ"ו ח"א ע' 535 ס"ל.

ווי באווארנט מען דעם "קשה עלי פרידחכם"? אין דאס פארשטאנדיק פון דעם זייק הלשון עצמו: א) לכאורה האט געדארפט שטיין "קשה עלי פרידחכם", ניט "פרידחכם"? ב) וואס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן?

אין דער ביאור בזה"ק: מצד דעם אויבערשטער אין ניטא קיין פירוד/צווישן אים מיט אידן. נאר דער פירוד-קומט-מצד א' (פרידחכם) - מצד דעם וואס זיי פארן זיך פאנאנדער (נאך שמע"צ און בעיקר - נאך ששה בחשון) כל אחד למקומו. וואס דאס לאזט אן ארט אויף פירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א פירוד צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

און אויף דעם זאגט דער אויבערשטער "קשה עלי" - ווארום "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים"23, יראת שמים איז כביכול ניט

אין די "הענט" פון דעם אויבערשטן, נאר אפגעגעבן לבחירת האדם ("פרידחכם"). ס'איז תלוי אין אים אליין צו האבן יראת שמים, און די יראת שמים זאל מבטל זיין דעם "פרידחכם".

און אויף דעם גיט דער אויבערשטער די עצה "עכבו עוד יום אחד", וואס אין דעם "יום אחד" (שמע"צ) ווערן אידן נתאחד בתכלית השלימות, און עס ווערט נתגלה ווי זיי זיינען אן "אומה יחידה"24. (ווי דאס דריקט זיך אויס אין הקרבת "פר אחד"25 בשמע"צ). ביו אז די התאחדות גיט כח צו שולל זיין דעם "קשה עלי" פרידחכם אויך לאחרי שמע"צ רשמת"ח וששה בחשון, ווען עס ווערט דער "ויעקב הלך לדרכו", כל אחד לדרכו, ווארום בא יעדער איד הערט זיך אן. אויך אין זיין עבודה פרטית ב"דרכו", ווי ער איז איין זאך מיט אלע אנדערע אידן (פון דער "אומה יחידה"). און זיין עבודה פרטית איז נוגע צו שלימות העבודה פון אלע אנדערע אידן. און אויך לאידך גיסא - אז לשלימות עבודתו דארף ער אנקומען צו די עבודה פון אלע אנדערע אידן. און דורך די התאחדות צווישן אידן - ווערן אידן אויך נתאחד (בגלוי) מיטן אויבערשטן - היפך פון "קשה עלי פרידחכם".

ובפשטות: אז אויך במשך כל השנה כולה ווען יעדער איד איז מקיים שליחותו הפרטית בעולם - איז ער זיך מתאחד מיט אנדערע אידן. הן ברוחניות, והן ובעיקר - בגשמיות, ובכללות - אין זיין עבודה כהשגה עמודים שעליהם העולם עומד - תורה, עבודה (תפלה) וגמילות חסדים26 (וואס זיי ווינען כולל כל החומ"צ) - אז ער טוט די אלע ענינים בצ"ב ובאחדות, מיט אנדערע אידן: שיעורי תורה, חכמים, חסידים, צדיקים, וזאתו"ב גמ"ח וצדקה - וואס איז

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יומות

וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו – "איז ניט שייך צו זאגן" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"כבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק.

עניתי לה, כמובן, שתקרע את המכתב... ותסיח דעתה ממנו לגמרי! ויתרה מזו, הוספתי, "כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה"³, כלומר, אפילו כאשר מדובר אודות "השמים" אין לבני" מה לפחד, שכן, פחד כזה הוא "דרך הגוים... כי יחתו הגוים מהמה".

אח"כ התחלתי לחשוב לעצמי: אינני מכיר את האשה שכתבה את המכתב, וגם היא לא מכירה אותי, בסך הכל שמעה את שמי, ושאלה עצה כו'. וא"כ, מהי הכוונה בכך שמאורע כזה הגיע לידיעתי? עד שתפסתי שהכוונה היא – כדי לנצל ענין זה לקדושה.

ובהקדמה:

כל דבר ודבר שבעולם צריך יהודי לנצלו לקדושה, בנוגע לדבר **איסור** – צריך לשלול ולבטל את הדבר מכל וכל: אבל בנוגע לדבר **הרשות** – עליו לחפש את הדרך המתאימה כיצד לנצל דבר זה לקדושה, באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים", שכן, דבר ברור שתכלית ומטרת בריאתו בעולם היא – שעל ידו תהי' תועלת בעיני קדושה.

ויתירה מזה: אפילו דבר הרשות שהשתמשו בו עד עתה באופן בלתי-רצוי – יש לחפש דרכים כיצד ניתן לנצלו לקדושה,

חרב בימיהם, נפלו על שלא תבעו אותו, אנו שהיה בימינו וחרב בימינו, על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו זקנים ונביאים ליטע בפייהם של ישראל להיות מתפללים שלשה פעמים בכל יום השב שכינתך ומלכותך לציון וסדר עבודתך לירושלים", ומסיים: "אכיד" שלה".

ועל של פועל באתי:

כפי הנראה מהשאלות והטענות שנשמעים ע"ד הקיווי הצפי' והדרישה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ישנם כאלו שאינם יודעים אודות דברי החיד"א והרד"ק האמורים לעיל.

ולכן, כדאי ונכון שא' ידפיס דברים אלו ב"עיתון".

ובהדגשה – לא בשמי, שכן, נוסף לכך שישנם כאלו שבשמעם שדברים אלו נאמרו ע"י פלוני, יטענו "איפכא מסתברא"... (כידוע במקרים כיו"ב, ואין כאן המקום להאריך בזה), הרי בנדו"ד, ענין הגאולה, נוגע ביותר לומר את הדברים "בשם אומרם", כדברי חז"ל²: "כל האומר דבר בשם אומר מביא גאולה לעולם",

ולכן, יש לפרסם דברים אלו **בשם אומרם** – הן בנוגע לדברי **הרד"ק** והן בנוגע לדברי **החיד"א**, עי"ז שיעתיקו את דבריהם אות באות ממש, נוסף לציון המקור כו', כדי לזכות את אחינו בני" שספרים אלו אינם מצויים תחת ידם.

ב. ועוד ענין בזה – בהקדם מאמר המוסגר, בהמשך ובשייכות להאמור לעיל:

בין המכתבים שקבלתי לאחרונה – נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים,

(2) אבות פ"ו מ"ו.

(3) ירמ' י, ב.

"עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם"

בקשר עם ז' מר-חשון שחל השבוע, יום שבו חוזר "אחרון שבישראל" לביתו מהעלי' לרגל לביהמ"ק, הננו מביאים בזה (בע' 14-15) צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ נח, ו' מר-חשון ה'תשמ"ז – בביאור הענין שאומר הקב"ה "קשה עלי פרידתכם" (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 38 ואילך)

להלן פענוח התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכת"ק (באו בהדגשה):

. . איז דער ביאור בזה: מצד דעם אויבערשטער איז **קיינמאל** ניטא קיין פירוד ח"ו צווישן אים מיט אידן. נאָר דער פירוד איז ח"ו **צווישען אידן** ("פרידתם") – מצד דעם וואָס זיי פאָרן זיך פאָנאָנדער (נאָך שמע"צ און נאָך ששה בחשון) כל אחד למקומו, וואָס דאָס לאַזט אָן אָרט אויף פירוד צווישן אידן, וואָס דאָס ברענגט אויך אַ פירוד ח"ו צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

בסוף קטע המתחיל "ובפשטות" נשמטו כמה שורות בצילום שלפנינו ונעתקו כאן: . . שיעורי תורה ברבים, ועאכו"כ גמ"ח וצדקה (כללות כל המצוות) – וואָס איז מאחד אידן. וואָס דאָס (עבודה בציבור) גיט צו אין שלימות העבודה (אויך עבודתו הפרטית). בסוף קטע המתחיל "אמאל קען" הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: (נה"י ומלכות, רוח וגוף), בקטע שלאחריו: בחודש תשרי און **גייט אריין** . . און קאַלטקייט . . בקטע הבא: מאַכן "**אחד**" איין "ציבור" . . בקטע הבא: אחדות **בגלוי** צווישן . .

להמשיך את השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[.]. לפרסם ולהכריז אודות השמחה – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחיאית כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש"ו*.

(משיחת ש"פ לך לך ח' מר-חשון ה'תשמ"ח - מוגה)

* בסיום חלק זה הדשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.

[מהשלמות לשיחה זו (הנחה בלתי מוגה): כלומר, לא מספיק להשאיר לישב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.

וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיקף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

כאשר כותבים ליהודי – יש לכתוב ברכות בלבד.

וכאשר שואל מניין יש בכחו לברך יהודי, ומה גם שאינו מכירו ומעולם לא ראהו?

הנה על זה אומרים לו: מכיון שיהודי זה הוא בן אברהם יצחק ויעקב, בת שרה רבקה רחל ולאה – חלה אודותיו הבטחתו של הקב"ה "ואברכה⁵ מברכך"!

זאת ועוד:

כל יהודי רוצה לקבל את ברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך לו, וחושב לעצמו, שאם מגיע לו בתור "שכר" – מה טוב, ואפילו אם לא – שיתן לו הקב"ה בתור "מתנה".

ובכן, העצה היעוצה היא – לברך יהודי, ואז מובטח לו שיקבל את ברכתו של הקב"ה: "ואברכה מברכך"!

ובנוגע לעניינינו:

מובן וגם פשוט שיש לכתוב בדרכי נועם ודרכי שלום, ותוכן הדברים – שאינו כותב מאומה מדעת עצמו, כי אם מעתיק מדבריהם של גדולי ישראל אודות גודל העילוי והנחיצות להתפלל ולתבוע מהקב"ה שיחיש וימהר את גאולתנו, ובהתאם לכך, מציע לו ענין של זכות [לא בסגנון של תביעה, ועאכו"כ קבלת-מרות, או לדרוש דין-וחשבון, ויתירה מזה: אין צורך אפילו לציין את הכתובת של שולח המכתב] – להעתיק מכתב זה ולשלחו לעשרה מישראל, ולבקשם שגם הם יעשו כן, ולסיים את המכתב – ש"תבוא עליהם ברכה", כל הברכות האמורות בתושב"כ ובתושבע"פ, כאשר יעשה פעולה שתקרב את ביאת המשיח!

וכאמור, ח"ו שדבר זה יהי' על חשבון לימוד התורה וקיום מצוותי, או על חשבון אהבת ישראל ואחדות ישראל, אדרבה: כל

בהתאם לתכלית ומטרת בריאתו, אפילו אם עד עתה השתמשו בו עבור ענינים שהם היפך הקדושה.

דוגמא לדבר: אמרו חז"ל⁴ "לא הי' העולם ראוי להשתמש בזהב, ולמה נברא – בשביל בית המקדש". ואעפ"כ, במשך כ"ו דורות שקדמו לעשיית המשכן וכו' השתמשו בזהב עבור ע"ז!

ובנוגע לעניינינו:

כאשר רואים בעולם שקיים מושג ששולחים מכתב לעשר אנשים, ומבקשים מכל א' מהם לשלוח העתק כזה לעוד עשר אנשים, וכן הלאה (ובלשון המדינה: "טשעין-רעאקשן") – יש לנצל זאת לעניני קדושה, כדי לפרסם דבר טוב בין אחינו בני" (כל זמן שישנו ספק וספק-ספיקא אולי ישנו מי שעדיין אינו יודע אודות דבר טוב זה).

ובנדו"ד – לפרסם דברים האמורים לעיל אודות הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח צדקנו, עי"ז שכל א' ישלח מכתב (שבו יצטט מ"ש בספרים הנ"ל) לעשרה מישראל, וכן הלאה, באופן דהולך ומוסיף ואור.

ולהעיר: ישנם כאלו הנקראים "שפיץ-חב"ד"ניקעס"... ובשמעם דברים אלו שנאמרו ברבים, בבית-הכנסת ובבית-המדרש, יניחו את כל עניניהם על הצד, ויעסקו אך ורק בכתיבת מכתבים לעשרות עשרות יהודים. ולכן, הנני חוזר ומדגיש שמספיק שכל אחד יכתוב לעשרה מישראל בלבד, ואם יש לו זמן פנוי – ילמד תורה!... ובנוגע לכל שאר בני" (מלבד העשרה שכתב אליהם) – יכתוב אליהם משהו אחר, או א' מהעשרה שכתב אליהם, וכיו"ב.

ג. ופשוט, שאך למותר להבהיר ולשלול ענין של "איומים" – רחמנא ליצלן מכתובת "איומים" ליהודי, או אפילו לאינו-יהודי!

(4) ב"ר פט"ז, ב. שמו"ר רפ"ה.

(5) פרשתנו יב, ג. וראה רמב"ם הל' נשיאת כפים בסופן. שו"ע אדה"ז הל' ברכת המזון בסופן.

ענינים אלו יכולים צריכים ומוכרחים ללכת
בחדא מחתא, כמובן מכל האמור לעיל.

ד. אמנם, עדיין יכול לבוא משהו ולשאול:
מה קרה שלפתע נתעורר על ענין זה – הרי
ספרים אלו נדפסו כבר כו"כ שנים לפני?!

ובכן: לכל לראש – מכיון שרק לאחרונה
העירני חכם אחד, כאמור, על ענין זה, הרי זה
בודאי בהשגחה פרטית, שעכשיו צריכים
לעורר ולפרסם אודות ענין זה. וכמו כן בנוגע
לאופן הפירסום ע"י כתיבת עשר מכתבים –
אשר, גם דבר זה הגיע אלי לאחרונה בהשגחה
פרטית, כנ"ל בארוכה.

ועוד ענין בזה:

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות
שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. ובב'
הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן
פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא
שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות
כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה
בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים
דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים
כאלו):

בסוף דניאל⁶ ישנו פסוק המתאר את הזמן
שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו
ויצרפו רבים גו", ובנדוד⁷: כל זמן שישנו מצב
של ערוביאי – הרי יתכן שיהי' אצל משהו
טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם,
כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי
מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא,
מתגלה הענין הטוב אצל פלוני בן פלוני, והפכו
– אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים
כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

– בעצם, ה' מספיק כבר בסימנים
שנתבארו בסוף מסכת סוטה⁷ ובמסכת
סנהדרין⁸, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים...
אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות
ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("מ'שלאפט
געשמאקערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך
ב"סימן" נוסף.

וכן, ה' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב
שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה
לא הועיל – ה' סימן הפכי!!

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע
למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא)
אני ולא משהו אחר) לא ה' יכול לשער
אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

ובנוגע לפועל:

יש להשתדל לעצור את הדבר. ובכן, מה
שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו"א
יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או
בכתיבה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות
הקיווי הצפ' והדרישה לביאת משיח צדקנו,

כולל – פס"ד הרמב"ם בסיום וחותרם
ספרו: "באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים
גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת
בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁹ כי מלאה
הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר,
גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות
הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין
זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י
העבודה דהפצת המעיינות חוצה, היינו,
שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה,
גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול
ביאת משיח כפשוטו!!

(7) מט, ב.

(8) צז, א.

(9) ישע' יא, ט.

כעת כבר נסתתים הכל

ובפרט ובהדגשה בדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא, שבא לאחר ריבוי העבודה (ד"לך
לך גו") מתוך מסירת נפש בכל הדורות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבודה
ד"עשה כאן ארץ ישראל",

וכעת כבר נסתתים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שצריך רק "לצחצח את
הכפתורים", וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות,
ושם גופא – בירושלים עיר הקדש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש
הקדשים.

(משיחת ש"פ לך לך י"ג מרחשון ה'תש"נ – מוגה)

יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח...

והעיקר – שיהי' כן בפועל עוד לפני הקריאה בתורה בפרשת וירא, ועד שהקריאה בתורה
בפ' וירא תהי' במעמד משיח צדקנו, ובודאי שיכבדוהו בעלי' לתורה.

ואז יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח – כי יש סברא ליתן למשיח
העלי' הראשונה החשובה יותר, שכן, הטעם ש"כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל"
הוא "מפני דרכי שלום", "דאל"כ אתו לאנצויי שכל א' יאמר אני ת"ח גדול ממך", וכיון שהכל
יסכימו שמשיח הוא הגדול והחשוב מכולם, יש ליתן לו העלי' הראשונה, ולאידך, יש סברא
לומר שלאחרי שנהגו להקדים כהן לוי לישראל, יהי' סדר זה גם לאחר ביאת משיח צדקנו.
(משיחת ש"פ לך לך ח' מרחשון ה'תשנ"א – בלתי מוגה)

כבר עבר "זמנה" של הגאולה

ויהי רצון שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלמה – שכבר עבר "זמנה", ועד
ש"כבר כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך
שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך . . אל הארץ אשר
אראך", ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – עוד לפני קריאת התורה דמנחה,
לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש!
(משיחת ש"פ לך לך י"א מרחשון ה'תשנ"ב – בלתי מוגה)

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא ישן שומר ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי ידיע"6 – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לעניינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין דדוחק את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאן בא זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?

(משניות ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א – מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

(6) ברכות מח, א.

(5) תהלים שם, ד.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך וממולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי' "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר אראך")?!

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו?!

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא אליו וכו' – אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה – מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו).

(1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!... ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחר זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאור"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו", אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחר שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחר שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזרו ולאחי יאמר חזק ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

(2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזה פרשתנו (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.
(3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו).
(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
(*) מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה): ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי'

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רוחי. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט - מוגה*)

מלך המשיח שליט"א באידית ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).
ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד.
(** הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה עי" כ"ק אדמו"ר

לערוך את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו"

[.]. מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בנ"י בכל הדורות שיקום כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנין של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בני"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבנ"י ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה¹, כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועליך יזרח ה'"², "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³

ואדרבה: מכיון ש"מלכויות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן "צפה לרגלו של משיח"⁴ –

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.
(2) ישעי' ס, ב.
(3) תהלים קכא, ה-ו.
(4) ב"ר פמ"ב, ד.